

**Синдикат запослених у комунално —
стамбеној делатности Војводине
Покрајински одбор**

Булевар Михајла Пупина 24,
ПИБ 101890998,
Матични број 08769966
Телефон: 456-211,
факс 456 180,
рачун 340-12261-07
E-mail: pedja@ssssns.com

Број: 05-12-70

Нови Сад, 08.10.2012. године

**УСТАВНОМ СУДУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
Немањина 26
Београд**

На основу члана 168. Устава Републике Србије подносимо,

**ИНИЦИЈАТИВУ ЗА ПОКРЕТАЊЕ ПОСТУПКА ЗА ОЦЕНУ УСТАВНОСТИ И
ЗАКОНИТОСТИ**

Члана 3. Закона о утврђивању максималне зараде у јавном сектору ("Сл. гласник РС", број 93/2012) од 29.09.2012. године.

Образложење

Чланом 3. Закона о утврђивању максималне зараде у јавном сектору је прописано да се "зарада запослених у јавном сектору који обављају пратеће и помоћно-техничке послове који су истоврсни пословима намештеника из четврте, пете и шесте степене радних места према прописима о државним службеницима и намештеницима, не може бити већа од износа који се добија множењем коефицијента за радно место намештеника према платној групи у којој се радно место налази и основице утврђене законом о буџету за текућу годину.

Зарадом из става 1. овог члана сматра се основна зарада, део зараде за радни учинак, накнада трошкова за исхрану у току рада, накнада трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, у складу са законом о раду, као и друга примања која у складу са законом о раду чине зараду."

Наведеним законом је прописано да се његово одредбе односе и на запослене у јавним предузећима чији је оснивач јединица локалне самоуправе, односно на запослене у јавним комуналним предузећима. На радно-правни положај запослених у јавним комуналним предузећима примењују се као извори радног права Закон о раду, Посебни колективни уговори за јавна комунална предузећа закључени за ниво општина и градова, колективни уговори код послодавца и уговор о раду које запослени закључује са послодавцем. На ову категорију запослених нису се никада примењивале било које одредбе које се односе на државне службенике и намештенике, поготово што категорија радника до четвртог степена стручне спреме (што чини 83% радника ових предузећа) чине **основу јавних комуналних предузећа** и њиховог пословања, а **не помоћне раднике** као што су то намештеници у државној управи. Јавна комунална предузећа нису ни директни ни индиректни корисници буџета локалних самоуправа, већ своје пословање финансирају кроз пружање комуналних услуга и продају комуналних производа.

Мишљења смо да је наведени члан Закона у супротности са основним начелима Устава (чл. 20.) по којима се достигнути ниво људских права не може смањити, и правом на рад (чл. 60) којим се јемчи право на правичну накнаду за рад. Домаћим радним законодавство се омогућава да запослени свој радно-правни статус могу уредити повољније од онога што им

закон прописује, а што је наведеним чланом 3. Закона о утврђивању максималне зараде у јавном сектору ограничено (чланови 8., 9. и 10. Закона о раду).

Оваквим регулисањем једног од најважнијих аспеката радног односа – зараде, нарушен је **принцип аутономије воље и слободе уговарања** запослених и послодаваца, као и социјални дијалог између репрезентативних синдиката, оснивача и послодаваца који се манифестује кроз потписивање колективних уговора као општих аката, што је у директној вези са чланом 82. став 3. Устава РС.

Наведени члан је у супротности са чланом 22. Законом о јавним предузећима и обављању делатности о општег интереса ("Сл. гласник РС", бр. 25/2000, 25/2002, 107/2005, 108/2005 - испр. и 123/2007 - др. закон) којим је прописано да кроз **програме пословања** предузећа на које сагласност даје оснивач, предузеће као послодавац води политику зарада запослених које су иначе ограничене кроз масу зарада Уредбом Владе РС о начину и контроли обрачуна и исплате зарада у јавним предузећима ("Сл. гласник РС", број 6/2006). Такође се истим крши одредба чл. 190. Устава РС и ограничавају локалне самоуправе у својим надлежностима уређивања и обезбеђивања обављања и развоја комуналних делатности.

Став 2. наведеног члана Закона је у директној супротности са чланом 105. Закона о раду којим је прописана садржина зараде, јер се **основна зарада** намештеника одређене категорије изједначава са **пуном зарадом** наведених запослених, и то све у нето износу.

Зарада за категорију шесте групе радних места до које дођемо применом принципа наведених у члану 3. Закона износи 18.082,31 динара што је у директној супротности са Одлуком о висини минималне зараде за период јануар 2012. године – фебруар 2013. године ("Сл. гласник РС", број 22/2012) која по радном часу износи 115,00 динара (нето) и за пуно радно време у месецу износи 20.240,00 динара, као и чланом 111. Закона о раду. Поставља се објективно питање, како наведени закон регулише "максималну зараду" када се у истом случају не поштује ни "минимална зарада"?

На основу свега наведеног покрећемо ову иницијативу у циљу оцене уставности и законитости наведеног Закона, те да се по спроведеном поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука донесе следећа

ОДЛУКА

Утврђује се да члан 3. Закона о утврђивању максималне зараде у јавном сектору ("Сл. гласник РС", број 93/2012) од 29.09.2012. године није сагласан Уставу и Закону.

Иницијатор
Синдикат запослених у комунално-
стамбеној делатности Војводине
Председник
Милорад Котур с.р.

ПРИЛОГ:

1. Закона о утврђивању максималне зараде у јавном сектору ("Сл. гласник РС", број 93/2012) од 29.09.2012. године – 3 ком.